

[Boligministeren]

baggrund kan finde frem til det mest hensigtsmæssige, som alle kan være tilfredse med.

Spørgsmålet om klageadgangen, som jeg forudsår at vi skal drøfte videre i udvalget, har jo været rejst af mange, nogle med accept af forslaget, mens andre har været tøvende over for, om de regler, som er foreslået indført, også kommer til at tilgodese de enkelte borgere tilstrækkeligt.

Jeg kan om forslaget sige, at det er en naturlig opfølgning af den handlingsplan, regeringen allerede i 1988 har fremsat med henblik på at afbureaukratisere alle de ankeadgange, der er gældende inden for mange områder og altså også inden for dette.

Det, der har været vores væsentlige argument, er, at der ikke er indeholdt megen retssikkerhed i disse bestemmelser inden for byggelovens område. De er hovedsagelig af rent historisk karakter, og derfor har vi ment, at ingen borger sådan set på nogen måde kunne føle sig truet i sin retsbeskyttelse ved, at der kun var én ankeadgang. Tidligere var der to, nemlig amtsrådet og derefter boligministeren. Nu foreslås dette ændret til, at der kun skal være én ankeadgang, nemlig til statsamtet og i København og Frederiksberg Kommuner Boligministeriet.

Det er rigtigt, at skønmæssige afgørelser som hovedregel ikke kan ankes. Det er et princip, som i øvrigt også er gældende inden for mange andre lovområder. Jeg synes, det er helt naturligt, at når en myndighed, i dette tilfælde kommunalbestyrelsen, har udøvet et skøn, må dette stå til troende. Det er ikke noget, som en højere instans kan omgøre. Hver kan have sit synspunkt på det – i modsætning til retsmæssige afgørelser, hvor der foreligger faste regler for, hvordan en afgørelse kan og bør træffes.

Men det gælder dog også efter dette forslag, at hvis man skønner, at den skønmæssige afgørelse har en vis videregående, principiel betydning, kan den ankes videre, og derfor ligger der altså også i dette forslag en tilgodeseen af borgernes retsbeskyttelse.

Jeg er naturligvis helt parat til at forklare og uddybe, hvad der i øvrigt ligger i ankebestemmelserne, og se, om vi skal omformulere dem på nogen måde, men jeg synes, at det lovforslag, der er fremsat her, tilgodeser det, som er lovens hovedformål: afbureaukratisering, forenkling og hurtig behandling, ikke mindst til fordel for borgerne, af alle de sager, som vedrører vores bygge Lovgivning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 32:

Forslag til folketingsbeslutning om indsats for boligejere i økonomiske vanskeligheder.

Af Holger K. Nielsen (SF) m.fl.
(Fremsat 17/11 89).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Boligministeren (Agnete Laustsen):**

SF angiver, at hensigten med dette beslutningsforslag er at hjælpe boligejere, der er kommet i økonomiske vanskeligheder. Det er naturligvis et synspunkt, vi alle sammen både kan have og også i den senere tid har haft stor forståelse for.

Jeg vil i den forbindelse indledningsvis understrege, at regeringen faktisk allerede på grundlag af et udvalgsarbejde, som har fundet sted her i sommeren, den 9. november 1989 har fremsat et lovforslag, hvis sigte er at komme betrængte boligejere til hjælp.

Jeg vil dog gerne sige, at hovedsigtet med dette lovforslag er, at boligejerne uforskyldt skal være kommet i sådanne økonomiske vanskeligheder, at der er nærliggende risiko for, at deres bolig går på tvangsauktion. Dette lovforslag giver realkreditinstitutterne – også pensionskasser og pengeinstitutter – mulighed for at ombytte byrdefulde lån i ejerboliger til helårsbeboelse med nye lån med længere løbetid og afdragsprofil, og herudover skal der efter regeringens forslag kunne ydes lån til ubetalte terminer og til omkostningerne ved lånombytningerne.